

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ ВИНОТО НА УАИОМИНГ

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

Беше горещ следобед в Уайоминг; в далечината се виждаха планините и покритите им със сняг върхове, но те не хвърляха сенки и в долината жълтееха житните поля, колите вдигаха прах по пътя и всичките малки дървени къщички край града се печеха на слънце.

Седях под сянката на високо дърво на задната веранда на Фонтанови и мадам Фонтан донесе от избата студена бира. Една кола се отдели от шосето, тръгна по страничния път и спря пред къщата. Двама мъже слязоха от колата и минаха през пътната врата. Аз скрих бутилките под масата. Мадам Фонтан се изправи.

— Къде е Сам? — попита един от мъжете, приближил покритата с мрежа врата.

— Няма го. В мините е.

— Има ли бира?

— Не. Нямаме бира. Това е последната бутилка. Свърши се.

— А той какво пие?

— Това е последната бутилка. Свърши се.

— Хайде, дайте ни бира. Познавате ме.

— Няма бира. Това е последната бутилка. Свърши се.

— Остави я, да вървим другаде, ще намерим и по-хубава от тукашната — каза другият и те се отправиха към колата. Единият от тях се клатеше. Колата подскочи, понесе се по пътя и те изчезнаха.

— Сложете бирата на масата — каза мадам Фонтан. — Какво ви е? Няма нищо. Защо така? Не е приятно да пиете от бутилката на пода.

— Не знаех кои са — казах аз.

— Пияни — каза тя. — Това е лошото. Купят я другаде и после казват, че са я взели оттук. Може би и не помнят.

Тя говореше френски, но по-често английски, примесен с много френски думи.

— Къде е Фонтан?

— Занимава се с виното. Господи, *il est lуд pour le vin*^[1].

— Но вие обичате бира.

— *Oui, j'aime la biere, mais*^[2] Фонтан е луд за виното. Тя беше пълничка баба, с приятен румен цвят на лицето и бяла коса. И тя, и къщата ѝ бяха много чисти и спретнати. Родена беше в град Лале.

— Къде обядвахте?

— В хотела.

— *Manger ici*^[3]. Не обядвайте в хотел или ресторант.

— Защо да ви затруднявам. Освен това в хотела хранят прилично.

— Аз никога не ям в хотела. Може и да не хранят лошо. Само веднъж в живота си съм яла в ресторант в Америка. И знаете ли какво ми поднесоха? Сурово свинско.

— Наистина?

— Не ви лъжа. Свинското не бе допечено. Et mon fils^[4] е женен за американка и през цялото време яде фасул от консерва.

— Откога е женен?

— Господи, не помня. Жена му тежи двеста двадесет и пет фунта. Не работи. Не готви. Дава му само фасул от консерва.

— С какво се занимава?

— Чете. Това прави, чете книги. Цял ден лежи в кревата и чете книги. И друго дете вече не може да има. Много е дебела. Тясно им е в къщи.

— Какво ѝ е?

— По цели дни чете книги: Момчето е добро. И много се труди. Работеше в мините, сега е в едно ранчо. Никога не беше работил в ранчо, но собственикът казал на Фонтан, че по-добър работник не е имал. А когато се връща в къщи, няма какво да яде.

— Защо не се разведе?

— Откъде пари за развод? На всичко отгоре той я обожава.

— Красива ли е?

— Така му се струва. Когато я доведе у дома, мислех, че ще умра. Той е толкова добро момче, винаги работи много, не се шляе, не буйствува. После отиде да работи на петролните полета и доведе тази индианка — тя и тогава тежеше сто осемдесет и пет фунта.

— Elle est indienne?^[5]

— Господи, такава е. Чиста индианка. През цялото време в устата ѝ е само „кучи син“ и „проклет да е“. И не работи.

— Сега къде е?

— На театър.

— Къде?

— В кинотеатъра. Тя или чете, или ходи на кино.

— Имате ли още бира?

— Господи, разбира се, че имам. Елате довечера да вечеряте с нас.

— Добре. Какво да донеса?

— Не носете нищо. Ама съвсем нищо. Може и виното на Фонтан да е станало.

Същата вечер вечерях у Фонтанови. Ядохме в трапезарията и на масата имаше чиста покривка. Опитахме новото вино. То беше леко, бистро и приятно и все още имаше вкус на грозде. На масата освен Фонтан и мадам седеше и по-малкият им син Андре.

— Какво правихте днес? — попита Фонтан.

Той беше дребничък старец, изсушен от работа в мините, с провиснали сиви мустаци и живи очи. Родил се бе в Сантър, близо до Сен Етиен.

— Работих над книгата си.

— Наред ли бяха книгите? — попита мадам.

— Той говори за книгата, която сам пише, като писател. Un roman^[6] — обясни Фонтан.

— Татко, мога ли да отида на кино? — попита Андре.

— Може.

Андре се обърна към мене:

— Колко години ми давате? Изглеждам ли ви четиринадесетгодишен?

Той беше слабо, нисичко момче, но лицето му издаваше, че е на шестнадесет години.

— Да. Можеш да минеш за четиринадесетгодишен.

— Щом отида в киното, аз се свивам, ето така, мъча се да изглеждам по-малък.

Гласът му беше много креслив и мутиреше.

— Дам ли им двадесет и пет цента, не ми връщат ресто, но ако им дам само петнадесет, пак ме пущат.

— Тогава ще ти дам само петнадесет цента — каза Фонтан.

— Не, дай ми двадесет и пет, а аз по пътя ще ги разваля.

— След киното се върни tout de suite^[7] в къщи — каза мадам Фонтан.

— Веднага ще се върна.

Андре излезе от стаята. Вечерта се захлади. Той остави вратата отворена и вътре нахлу лекият хладен ветрец.

— Manger!^[8] — каза мадам Фонтан. — Вие нищо не ядохте.

Вече бях изял две порции пиле с пържени картофи, три порции царевица, няколко нарязани парчета краставица и две порции салата.

— Може би иска малко кейк — каза Фонтан.

— Трябваше да купя кейк. Яжте сирене. Това е тип империал. Вие съвсем нищо не ядохте. Трябваше да взема кейк. Американците, винаги ядат кейк.

— Но аз наистина се натъпках.

— Mangez! Нищо не сте яли. Изяжте си всичко. Ние нищо не пазим за другия ден. Всичко трябва да си изядете.

— Вземете още салата — каза Фонтан.

— Ще донеса бира — каза мадам Фонтан. — След цял ден работа в книжната фабрика сигурно здравата сте огладнели.

— Тя не разбира que vous etes ecrivain^[9] — каза Фонтан.

Старецът беше деликатен в обръщенията си, но си служеше с военния жаргон и знаеше популярните песнички от времето, когато бе карал военната си служба в края на деветдесетте години.

— Той сам пише книги — обясни той на мадам.

— Вие сам пишете книги? — попита мадам.

— Понякога.

— О! — каза тя. — О! Значи, сам ги пишете. О! Щом и това правите, тогава сигурно огладнявате. Mangez! Отивам да донеса бира.

Чухме я да слиза по стълбите в избата. Фонтан ми се усмихна. Той много снизходително се отнасяше към хората, които нямаха неговите знания и житейски опит.

Когато Андре се върна от киното, ние още стояхме в кухнята и говорехме за лов.

— В Деня на труда всички отидохме в Клиър Крик — каза мадам. — Трябваше и вие да сте там. Отидохме с камион. Tout le monde est alle^[10] с камиона. Заминахме в неделя. С камиона на Чарли.

— Ядохме, пихме вино, бира, а един французин, дошъл заедно с нас, донесе абсент — каза Фонтан. — Един французин от Калифорния.

— Господи, как пяхме. Някакъв фермер дойде да види какво става, ние му дадохме да пие и той постоя малко при нас. Появиха се и няколко италианци, те също пожелаха да останат. Изпяхме една песничка за италианците, но те нищо не разбраха. Не се досетиха, че ни пречат, но ние престанахме да им обръщаме внимание и те не след дълго си заминаха.

— Колко риба хванахте?

— Съвсем малко. Отидохме уж да ловим, но се върнахме отново да пеем. Да знаете само как пяхме.

— През нощта — каза мадам — *toutes les femmes*^[11] спаха в камиона. Мъжете легнаха край огъня. По едно време чух, че Фонтан отива за още вино и аз му казах: „Господи, Фонтан, остави малко и за утре. Утре няма да има какво да пиете и ще съжалявате.“

— Но ние изпихме всичко — каза Фонтан. — За другия ден нищо не остана.

— И какво правихте?

— Заловихме се сериозно с риболова.

— Господи, така беше. Какви пъстърви наловихме! Все еднакви. По половин фунт и една унция парчето.

— Колко големи?

— Половин фунт и една унция. Точно за ядене. Всичките еднакво големи — половин фунт и една унция.

— Как ви харесва Америка? — попитах Фонтан.

— Родина ми е, знаете. Обичам я, защото ми е родина. Но в Америка лошо се хранят. Някога не е било така, а сега не умеят.

— Да — каза мадам. — Лошо се хранят. — Тя поклати глава. — Също така тук има много поляци. Когато бях малка, майка ми казваше: „Ядеш като поляците.“ Тогавя не разбирах, но тук, en Amérique, разбрах. Има много поляци. И, господи, колко са мръсни.

— Америка е чудесна за лов и рибарство — казах аз.

— Oui. Незаменима е. За лов и риболов — каза Фонтан. — Каква пушка имате?

— Дванадесеткалиброва пушка.

— Il est bon^[12] — кимна с глава Фонтан.

— И аз искам да ходя на лов — каза Андре с пискливия си момчешки глас.

— Не бива — каза Фонтан. Той се обърна към мене: — Тези младоци са просто диваци. Ще се изпозастрелят един друг.

— Ще ловувам сам! — Андре извика силно и възбудено.

— Не може — каза мадам Фонтан. — Малък си още.

— Искам да ловувам сам — извика Андре пронизително. — Ще бия водни плъхове.

— Какви са тия плъхове? — попитах аз.

— Как, не ги ли знаете? Сигурно ги знаете. Казват им още ондатри.

Андре беше извадил от шкафа двадесет и два калибровата пушка и я стискаше с двете си ръце под лампата.

— Диваци са — обясни Фонтан. — Иска им се да се изпозастрелят.

— Ще ходя сам на лов — отново пронизително извика Андре. Той самонадеяно се прицели с пушката. — Искам да бия водни плъхове. Знаем къде ги има много.

— Дай пушката — каза Фонтан. Той се обърна към мен и пак повтори: — Диваци. Готови са да се изпозастрелят.

Андре здраво стискаше пушката.

— Аз само се целя — нищо лошо не правя. Целя се.

— Той обожава лова — каза мадам Фонтан. — Но още е малък.

Андре върна обратно в шкафа двадесет и два калибровата пушка.

— Когато порасна, ще бия водни плъхове, а също и зайци — каза той. — Веднъж ходих на лов с татко и той рани един заек, а аз го доубих.

— C'est vrai^[13] — кимна Фонтан. — Той уби един заек.

— Но той пръв го улучи — каза Андре. — Затова искам сам да ходя на лов и сам да си бия дивеча. Догодина вече ще мога.

Той седна в ъгъла и зачете книга. След вечерята се бяхме преместили в кухнята и аз видях и прелистих книгата. Беше от библиотека и се казваше. „Франк на борда на канонерката“.

— Той обича книгите — каза мадам Фонтан. — По-добре да четете, отколкото да скита нощем с момчетата и да краде.

— Добро нещо са книгите — каза Фонтан. — Monsieur сам пише книги.

— Да, така е. Но пък и многото книги вредят — каза мадам Фонтан. — В Америка книгите са болест. Също като черквите. Какви ли черкви няма. Във Франция има само католици и протестанти — протестантите са съвсем малко. Тук освен черкви друго няма. Когато пристигнах, си казах: господи, защо им са всички тези черкви?

— Вярно — каза Фонтан. — Много са им черквите.

— Неотдавна — каза мадам Фонтан, — ни гостува едно момиче, францужойка, заедно с майка си и тя ми каза: „En Amérique не трябва да си catholique. Не е хубаво да си catholique. Американците не обичат

да си католик, както не обичат и сухия режим.“ А аз ѝ отговорих: „Тогавя каква искаш да бъдеш, а? Щом си католик, добре е да си останеш католик.“ Но тя ми каза: „Не, не е хубаво да си католик в Америка.“ А аз мисля, че щом си католик, най-добре е да си останеш такъв. Не е хубаво човек да си сменя вярата.

— Ходите ли на черква?

— Не. В Америка не ходя на черква, само понякога, много рядко. Но съм си католичка. Не е хубаво да се сменя религията.

— Говори се, че Смит е католик — каза Фонтан.

— Казват, но кой го знае — каза мадам Фонтан. — Не ми се вярва Смит да е католик. В Америка няма много католици.

— Ние сме католици — казах аз.

— Да, но вие живеете във Франция — каза мадам Фонтан. — Не вярвам Смит да е католик. Живял ли е някога във Франция?

— Поляците са католици — каза Фонтан.

— Вярно — каза мадам Фонтан. — Ходят на черква и после по целия път до къщи се бият с ножове, колят се през целия неделен ден. Те не са истински католици. Те са полски католици.

— Всички католици са еднакви — каза Фонтан. — По нищо не се различават.

— Не вярвам, че Смит е католик — каза мадам Фонтан. — Ужасно смешно ще е, ако наистина е католик. Но не вярвам.

— Католик е — казах аз.

— Смит да е католик? — каза учудено мадам Фонтан. — Не бих повярвала. Господи!

— Донеси още бира, Мари — каза Фонтан. — Monsieur е жаден, а също и аз.

— Добре — каза мадам Фонтан от съседната стая.

Разбрахме, че слиза, по скърцането на стълбите. Андре четеше в ъгъла. Фонтан и аз седяхме на масата. Той сипа в чашите бира от последната бутилка и на дъното и остана съвсем малко.

— Добре се ловува в Америка — каза Фонтан. — Много обичам да стрелям по патици.

— Но и във Франция ловът е добър — казах аз.

— Вярно — каза Фонтан. — У нас има много дивеч. Мадам Фонтан се върна от избата с бутилките бира в ръце.

— Il est catholique — каза тя. — Господи, Смит бил католик.

— Мислите ли, че ще стане президент? — попита Фонтан.

— Не — казах аз.

На другия ден тръгнах за Фонтанови — първо се движех в сянката на града, после по прашното шосе, свих в страничния път и оставих колата до оградата. Денят беше пак горещ. Мадам Фонтан излезе от задната врата. Приличаше на баба Коледа, чиста, румена, беловласа и с клатеща се походка.

— Здравейте — каза тя. — Господи, каква жега.

Тя се върна в къщата за бира. Аз седнах на верандата и през мрежата на вратата и листата на дърветата гледах трепкащия от зноя въздух и далечните планини. Планините бяха кафяви, с дълбоки гънки, а над тях се извисяваха три върха и покрит със сняг ледник, който ясно се виждаше през дърветата. Снегът беше ослепително бял, чист и някак нереален. Мадам Фонтан се върна и сложи бутилките на масата.

— Виждате ли нещо?

— Снега.

— Снегът е красив.

— Пийнете и вие една чаша.

— Добре.

Тя седна на стола до мене.

— Смит — каза тя. — Ако го изберат за президент, мислите ли, че ще разреши отново виното и бирата?

— Разбира се — казах аз. — Имайте доверие в Смит.

— Когато арестуваха Фонтан, вече бяхме платили седемстотин петдесет и пет долара глоба. Два пъти ни арестува нашата полиция и един път федералната. Всичко припечелено от работата на Фонтан в мините и от моето пране. Всичко отиде. Но те пак хвърлиха Фонтан в затвора. Той в живота си на никого не е сторил зло.

— Той е добър човек — казах аз. — Това е истинско престъпление.

— Не продаваме и скъпо. Виното е по един долар литърът. Бирата продаваме по десет цента бутилката. Неотлежала бира не продаваме. На много места я продават още с приготвянето и тогава боли глава. Как може така? Не стига, че затвориха Фонтан, ами ни взеха и седемстотин петдесет и пет долара.

— Мръсотия — казах аз. — Къде е Фонтан?

— При виното. Сега трябва да го наглежда, за да не прекипи. — Тя се усмихна. Вече не мислеше за глобата. — Знаете, че обожава виното. Снощи донесе малко от него, това, което пихме, и малко от резняка. От съвсем младото. То още не е станало, но той го опита, а тази сутрин сложи малко и в кафето си. Разбирате ли, dans son cafe!^[14] Той обожава виното. Такъв е. Такъв е и неговият край. У нас на север вино не пият. Всички пият бира. Съвсем близо до нас имаше голяма пивоварница. Като малка не обичах миризмата на хмела, когато го докарвах с колите. Не го обичах и в полето, където растеше. Господи, как мразех миризмата на хмел. Собственикът на пивоварницата каза на мен и на сестра ми да влезем и да прием бира и тогава сме щели да заобичае миризмата на хмела. След това вече ни харесваше. Той нареди да ни дадат бира. Още тогава, на мястото, заобичахме хмела. Но Фонтан е луд по виното. Веднъж уби заек и ме накара да го сготвя с винен сос, черен сос с вино, масло, гъби, лук и какво ли не още. Господи, приготвих както трябва соса, той излапа всичкия и каза, че сосът е по-хубав от заека. В неговия край е така. Там е пълно с дивеч и вино. Аз пък обичам картофи, колбаси и бира. C'est bon, la biere. Чудесна е за здравето.

— Добра е — казах аз. — Но и виното не е лошо.

— Вие сте като Фонтан. Но тук видях нещо, което никога в живота си не бях виждала. Мисля, че и вие не сте го виждали. У нас са идвали американци и са слагали уиски в бирата.

— Не може да бъде — казах аз.

— О Господи, вярно е. А една жена повърна на масата.

— Какво?

— C'est vrai. Повърна на масата. После и върху обувките си. След това отново идваха и казаха, че искат да се съберат и следващата събота, но аз им отговорих, не, за бога, не. Когато все пак дойдоха, аз заключих вратата.

— Напият ли се, стават противни.

— През зимата, когато момчетата отидат на танци, спират е колите си отвън, чакат пред вратата и викат на Фонтан: „Ей, Сам, продай ни бутилка вино“ — или купуват бира, измъкват от джобовете си уиски, сипват го в бирата и пият. Слагат уиски в бирата. Господи, това съвсем не мога да го разбера.

— Искат да им стане лошо, за да са сигурни, че са пияни.

— Веднъж идва едно момче, то често се отбива тук и иска да им приготвя богата вечеря, щели да бъдат и приятелките им, а после щели да отидат да танцуват. Казах, добре. Приготвих им голяма вечеря и те дойдоха вече доста пили. Сипаха уиски във виното. Господи! Казвам на Фонтан: „Ще им стане лошо!“ — „Да“, казва той. После на момчетата им призля, а бяха мили момчета. Хвана ги на самата маса. Фонтан се опита да ги вземе под ръка и да ги заведе в тоалетната, където щеше да им е по-удобно, но момчетата казаха, че им нямало нищо, че си били добре и на масата.

Влезе Фонтан.

— Когато се върнаха, аз заключих вратата. „Не — казах аз. — И за сто и петдесет долара няма да ви пусна.“ Господи, не.

— За хора, които постъпват така, има една подходяща френска дума — каза Фонтан. Той изглеждаше състарен и уморен от жегата.

— Каква е?

— Cochon^[15] — каза деликатно той, като се колебаеше дали да употреби една толкова силна дума. — Те са като свинята. Думата е малко грубичка — извини се той, — но да повърнеш на масата... — Той тъжно поклати глава.

— Cochons — казах аз. — Това са те — свини. Мръсници!

Грубите думи бяха неприятни на Фонтан. Искаше му се да промени темата.

— Но при нас също идват мили и възпитани хора — каза той. — Например офицерите от укреплението. Славни мъже. Добри момчета. Всеки, който веднъж е бил във Франция, идва при нас да пие вино. Те обичат виното.

— Имаше един офицер — каза мадам Фонтан, — жена му никъде не го пуцаше да излиза. Той й казва, че е уморен и си ляга, а когато тя отива на кино, идва право тук, понякога по пижама, наметнал отгоре палтото си. „За бога, Мария, дайте ми бира.“ Седи по пижама, пие бира, после се връща в укреплението и си ляга в кревата, преди жена му да се е върнала от киното.

— Голям оригинал — каза Фонтан, — но много хубав човек. Прекрасно момче.

— Господи, наистина прекрасно момче — каза мадам Фонтан. — Винаги е в леглото, преди жена му да се е върнала от киното.

— Утре трябва да замина — казах аз. — За индианския резерват. Там се открива сезонът на полските глухари.

— Тъй ли? Но вие пак ще се отбиете при нас. Ще дойдете, нали?

— Непременно.

— Дотогава виното ще е станало — каза Фонтан. — Ще изпием заедно една бутилка.

— Три бутилки — каза мадам Фонтан.

— Ще дойда — казах аз.

— Разчитаме на вас — рече Фонтан.

— Лека нощ — сбогувах се аз.

Върнахме се от лова рано следобед. Бяхме на крак от пет часа сутринта. Предишния ден ловувахме добре, но тази сутрин не видяхме нито един глухар. В откритата кола беше много горещо и затова спряхме да хапнем в сянката на едно дърво край пътя. Слънцето беше високо и сянката съвсем малка. Изядохме сандвичите и бисквитите, пиеше ни се вода, чувствувахме се уморени и много се зарадвахме, когато най-после излязохме на шосето, водещо към града. Забелязахме пред нас колона степни лалугери, спряхме колата и започнахме да стреляме по тях с пистолет. Убихме два, но после преустановихме стрелбата, защото куршумите, непопаднали в целта, близваха скалите и летяха през полето, а зад него се виждаха дървета на брега, рекичка и къща; не искахме да имаме неприятности от заблудените куршуми, изчезнали по посока на къщата. Продължихме и най-после стигнахме пътя, който се спущаше от хълма към покрайнините на града. Отвъд равнината се издигаха планините. Този ден те бяха сини и снегът по върховете блестеше като стъкло. Лятото си отиваше, но на високите планини нямаше още нов сняг; слънцето топеше стария сняг и леда и отдалече те ослепително блестяха.

Искаше ни се да поседим на сянка и да прием нещо освежително. Бяхме изгорели от слънцето и устните ни бяха напукани от жегата и от соления прах. Поехме по страничния път към Фонтанови, спряхме колата до къщата и влязохме вътре. В трапезарията беше прохладно. Заварихме мадам Фонтан сама.

— Има само две бутилки бира — каза тя. — Всичко отиде. А новата още не е готова...

Дадох ѝ няколко птици.

— Това е добре — каза тя. — Добре. Благодаря. Чудесно.

Тя излезе, за да сложи птиците на хладно място. Допихме си бирата и аз станах.

— Трябва да вървим — казах аз.

— Нали ще дойдете довечера? Фонтан ще донесе вино...

— Ще минем да се сбогуваме.

— Заминавате ли?

— Да, тръгваме утре сутринта.

— Жалко, че си отивате. Елате довечера. Фонтан ще донесе вино.

Ще отпразнуваме заминаването ви.

— Ще минем да се сбогуваме.

Същия следобед се наложи да пращам телеграми и да дам колата си на преглед — едната гума бе срязана от камък и трябваше да се вулканизира — движех се пеша из града, за да свърша маса неща до заминаването ни. Когато дойде време за вечеря, вече се чувствавах изморен и не ми се излизаше. А и не ни се разговаряше на чужд език. Искахме само да си легнем.

Лежах на леглото, заобиколен от куп вещи, служили ни през лятото, и които утре трябваше да се опаковат, през отворения прозорец проникваше хладният планински ветреца и аз си мислех как лошо постъпихме, че не отидохме у Фонтанови, но малко след това заспах. Цялата следваща сутрин бяхме заети с прибирането на багажа и с приключването на лятната ваканция. Обядвахме и се готвехме да тръгнем в два часа.

— Трябва да се простим с Фонтанови — казах аз.

— Да, трябва.

— Сигурно снощи са ни чакали.

— Можехме да отидем.

Сбогувахме се с администраторката на хотела, с Лари и другите приятели от града и се отправихме към Фонтанови. И двамата си бяха в къщи. Зарадваха се. Фонтан изглеждаше стар и уморен.

— Чакахме ви снощи — каза мадам Фонтан. — Фонтан беше приготвил три бутилки вино. Не дойдохте и той ги изпи.

— Отбихме се само за минутка — казах. — Минахме да си кажем сбогом. Искахме да дойдем и снощи. Така възнамеряхме, но се уморихме от лова.

— Донеси вино — каза Фонтан.

— Няма вино. Ти изпи всичко. Фонтан изглеждаше съвсем разстроен.

— Ще отида да взема — каза той. — Почакайте само няколко минути. Изпих го снощи. Бяхме се приготвили за вас.

— Знаех, че ще бъдете уморени. „Господи — рекох си, — уморени са и едва ли ще дойдат.“ Иди и донеси вино, Фонтан — каза мадам.

— Ще ви закарам с колата — предложих аз.

— Добре — каза Фонтан. — Така ще стане по-бързо. Потеглихме с колата по шосето, после завихме по страничен път и карахме още около една миля.

— Виното ще ви хареса — каза Фонтан. — Хубаво стана. Изпийте го на вечеря.

Спряхме пред паянтова къща. Фонтан почука на вратата. Никакъв отговор. Той отиде отзад. Задната врата също бе заключена. Около вратата се въргаляха празни консервени кутии. Погледнахме през прозореца. Вътре нямаше никой. Кухнята беше мръсна и влажна, вратите и прозорците бяха здраво затворени.

— Проклетата кучка. Къде ли е отишла? — каза Фонтан. Той изпадна в пълно отчаяние.

— Знам откъде ще взема ключ — каза той. — Вие стойте тук.

Видях го как отиде до съседната къща, почука на вратата, поговори с излязлата жена и накрая пак се върна. Носеше ключ. Опитахме го и на предната, и на задната врата, но не превърташе.

— Кучката му ниедна — каза Фонтан. — Шляе се някъде.

През прозореца се виждаше складираното вино. Близо до него се долавяше и миризмата от вътрешността на къщата. Миризмата сладнеше и ти се повдигаше, сякаш си в индианска колиба. Изведнъж Фонтан вдигна една дъска от земята и започна да рови земята около задната врата.

— Ще вляза — каза той. — Ще вляза, кучко такава. В задния двор на съседната къща някакъв човек се занимаваше с предните колела на стар форд.

— Недейте — казах. — Оня човек ще види. Гледа насам. Фонтан се изправи.

— Ще опитаме още веднъж с ключа — каза той. Опитахме, но нищо не излезе. И в двете страни ключът превърташе до половина.

— Не можем да влезем — казах аз. — Най-добре е да се върнем.

— Ще подкопая задната врата — предложи Фонтан.

— Не, няма да ви позволя да рискувате.

— Ще я подкопая.

— Не — казах. — Онзи човек ще види. Ще ви конфискуват виното.

Качихме се в колата и се отправихме към Фонтанови като по пътя оставихме ключа. Фонтан мълчеше, само ругаеше на английски. Той беше смазан и мънкаше несвързано. Влязохме в къщата.

— Проклетата кучка! — каза той. — Не можахме да вземем вино. Моето вино, което сам направих.

Цялата радост изчезна от лицето на мадам Фонтан. Мъжът ѝ седна в ъгъла, отпуснал глава в ръцете си.

— Време е да тръгваме — обадох се аз. — Не се разстройвайте заради виното. Ще пиете по чашка и за наше здраве.

— Къде ли се е дянала онази луда? — попита мадам Фонтан.

— Не знам — каза Фонтан. — Знам ли я къде е отишла? А вие си тръгвате без вино.

— Какво от това?

— Не е хубаво — каза мадам Фонтан и поклати глава.

— Трябва да вървим — казах аз. — Сбогом и желаем ви щастие. Благодарим за приятно прекараните часове.

Фонтан поклати глава. Чувствуваше се опозорен. Мадам Фонтан беше тъжна.

— Не скърбете за виното — успокоих ги аз.

— Той така искаше да опитате виното — рече мадам Фонтан. — Ще дойдете ли пак догодина?

— Не. Може би след две години.

— Виждаш ли? — обърна се към нея Фонтан.

— Сбогом — казах аз. — Не съжалявайте за виното. Пийнете за наше здраве.

Фонтан поклати глава. Той не се усмихна. Разбираше добре, че всичко е загубено.

— Проклетата кучка — промърмори на себе си Фонтан.

— Снощи имаше три бутилки — каза мадам Фонтан, за да го утеши.

Той само поклати глава.

— Сбогом — каза той.

Очите на мадам Фонтан се просълзиха.

— Сбогом — каза тя. Мъчно ѝ беше за Фонтан.

— Сбогом — казахме ние. На всички ни беше тъжно.

Те стояха на прага, ние се качихме в колата и потеглихме. Помахаме им с ръка. Те тъжно стояха един до друг на прага на вратата. Фонтан изглеждаше много стар, а мадам Фонтан много тъжна. Тя също ни помахаша и Фонтан се прибра в къщи. Ние завихме към шосето.

— Огорчиха се много. Фонтан ужасно се разстрои.

— Трябваше да отидем снощи.

— Трябваше.

Пресякохме града и излязохме на асфалта. От двете ни страни се нижеха стърнищата на нивите, а далеч надясно се издигаха планините. Приличаше на Испания, но беше Уайоминг.

— Дано са щастливи.

— Няма да са щастливи — казах аз, — а и Смит няма да стане президент.

Асфалтът свърши. Продължихме по чакълен път, между два хълма в подножието на планината, а равнината остана зад нас; пътят се виеше и катереше нагоре. Земята беше червена, обрасла със сиви пелинови храсти, а от стръмния път през хълмовете долината се простираше чак до планините. Сега те бяха още по-далеч от нас и още по-силно напомняха Испания. Пътят зави и отново запълзя нагоре, а пред нас в праха се къпеха диви кокошки. Щом наближихме, те литнаха, биейки бързо е крила, и после плавно се спуснаха и кацнаха на хълмовете в ниското.

— Колко са едри и красиви. По-големи са от европейските яребици.

— Чудесна страна за лов. La chasse, както казва Фонтан.

— А когато ловът се свърши?

— Тогава те няма да са между живите.

— Момчето ще е живо.

— А кой може да докаже това? — попитах аз.

— Трябваше снощи да отидем.

— Да — казах. — Трябваше да отидем.

- [1] Той е луд за вино (фр.) ↑
- [2] Да, обичам бира, но... (фр.) ↑
- [3] Хранете се тук (фр.) ↑
- [4] А моят син... (фр.) ↑
- [5] Индианка ли е? (фр.) ↑
- [6] Роман (фр.) ↑
- [7] Веднага (фр.) ↑
- [8] Яжте! (фр.) ↑
- [9] Че вие сте писател (фр.) ↑
- [10] Всички отидоха (фр.) ↑
- [11] Всички жени (фр.) ↑
- [12] Добра е (фр.) ↑
- [13] Истина е (фр.) ↑
- [14] В кафето си (фр.) ↑
- [15] Свиня (фр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.